

dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, har foretaget i en anden stat, hvis handlingen er strafbar også efter denne stats lovgivning. Det er imidlertid tvivlsomt, hvorvidt § 7, for så vidt angår færdselsforseelser, modificeres gennem en fortolkning af færdselsloven, hvorefter dennes regler eller nogle af disse anses for territorielt begrænset.

Justitsministeriet har i en skrivelse af 17. juli 1959 til rigsadvokaten udtalt, „at der efter justitsministeriets opfattelse bør rejses tiltale her i landet for overtrædelse af den danske færdselslov i tilfælde af grovere overtrædelser af færdselslovgivningen, begået i udlandet, under forudsætning af, at der ikke er relevante forskelligheder mellem det pågældende lands og de danske færdselsregler.“

Rigsadvokaten har kommunikeret denne skrivelse for den underordnede anklagemyndighed og i forbindelse hermed udtalt: „Sådanne sager rejses her i landet ved den pågældendes hjemting, jfr. retsplejelovens § 698, og pådømmelsen sker efter dansk lovgivning, dog at strengere straf ikke kan idømmes end hjemlet ved gerningsstedets lovgivning, jfr. straffelovens § 10. Inden tiltale rejses her i landet, må det dog tages i betragtning, at bevisvanskeligheder kan føre til, at pådømmelse ved hjemtinget er uhensigtsmæssig. . . .“

I *retspraksis* synes det — selv om spørgsmålet ikke har været forelagt højesteret — at ligge fast, at færdselslovens regler om kørsel i spirituspåvirket tilstand gælder også med hensyn til kørsel i udlandet. For så vidt angår færdselslovens øvrige regler, synes spørgsmålet ikke helt afklaret. Det er over for justitsministeriet oplyst, at færdselslovens § 24, § 25, stk. 1, § 27, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., samt § 36, stk. 1, er anvendt med hensyn til færdsel i udlandet.

I Finland anses færdselsreglerne for territorielt begrænsede. I Norge og Sverige er det antaget, at regler svarende til den danske lovs § 24 („Vejfarende skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed, så at der ikke opstår fare . . .“) ikke er territorielt begrænsede.

Denne uklare retstilstand er ikke tilfredsstillende. Med den voldsomt øgede trafik over grænserne er der behov for, at den relativt vidtgående kompetence, danske domstole efter straffelovens § 7 har til at anvende danske straffebestemmelser også på forhold, danske statsborgere (eller andre personer bosat her i landet) begår i udlandet, udstrækkes til også at gælde færdselsforseelser. Hensynet til færdselssikkerheden i de enkelte lande taler for, at udlændinge ikke kan unddrage sig ansvaret ved at rejse ud af gerningslandet; dette er et væsentligt motiv bag de nedenfor omtalte bestræbelser på nordisk og europæisk plan for at sikre, at straffor-

følgning i givet fald kan finde sted i hjemlandet. Hertil kommer imidlertid et meget væsentligt hensyn til den pågældende trafikant selv; i det omfang, et lands myndigheder ikke har mulighed for at oversende en sag til videre forfølgning i hjemlandet, vil man være tilskyndet til at forhindre udlændingens hjemrejse, indtil sagen er afgjort. Det er ikke ukendt, at danske turister er blevet tilbageholdt i udlandet på grund af færdselsforseelser, og det er klart, at en sådan reaktion kan komme til at stå i misforhold til den begåede overtrædelse. Det forhold, at bevisførelsen lettest kan gennemføres i gerningslandet — hvor vidner og eventuelt andre implicerede er til stede — vil naturligvis fortsat tilskynde myndighederne til i vidt omfang at søge sagerne afgjort, medens udlændingen er i landet. Alligevel kan der være god grund til at udforme de danske regler således, at de udenlandske myndigheder kan vælge at få sagerne forfulgt her. I det omfang, sagerne ikke frembyder bevismæssig tvivl — idet der f. eks. foreligger tilståelse — vil sådanne regler utvivlsomt lette den implicerede danskers muligheder for at kunne fortsætte rejsen uden væsentlige forsinkelser.

Justitsministeriet foreslår derfor — i § 69 a, stk. 1, — indsat en udtrykkelig bestemmelse, hvor efter straffelovens almindelige regler om, i hvilket omfang overtrædelser begået i udlandet kan forfølges i Danmark, også skal gælde færdselslovs-overtrædelser. Under hensyn til de retssikkerhedsmæssige garantier, der findes i straffelovens regler, synes en sådan bestemmelse ikke at frembyde betænkeligheder. Det følger af straffelovens § 7, at handlinger begået i en anden stat kun vil kunne rammes af en dansk strafbestemmelse, hvis den er strafbar også efter den dér gældende lovgivning. Af straffelovens § 10 følger yderligere, at fastsættelsen af en eventuel straf skal ske efter de danske regler, men at der dog ikke kan idømmes strengere straf end hjemlet efter gerningsstedets lovgivning. Det bør yderligere nævnes, at påtale her i landet er udelukket, hvis sagen allerede har været forfulgt i gerningslandet, og der dér er sket frifindelse, eller en pålagt straf er fuldbyrdet eller bortfaldet (f. eks. på grund af forældelse).

Det praktisk vigtige spørgsmål om frakendelse af førerretten skal derimod alene bedømmes på grundlag af de danske regler, altså uden hensyn til, om frakendelse ville kunne ske efter gerningslandets regler. Dette følger forudsætningsvis af færdselslovens § 70, stk. 8.

Til stk. 2. Medens den i stk. 1 foreslåede regel giver mulighed for at straffe for overtrædelser af færdsels-